

Точка опори

Комплексом організаційних і практичних заходів з вирішення соціально-побутових і службових проблем військовослужбовців, передислокованих з Криму, та членів їхніх сімей займається група на чолі з заступником директора Департаменту персоналу АДПСУ генерал-майором Юрієм Облауховим, який погодився роз'яснити кроки прикордонного відомства та дії держави у цій сфері.

4-5
стор.

Сьогодні я відчуваю себе 15-річним хлопчиком...

20 років у ефірі!

Кажуть: для того щоб у житті пошастило, треба опинитися в потрібний час у потрібному місці. З телепередачею «Кордон» так і сталося. Вона народилася рівно двадцять років тому, у квітні 1994 року з фрази «А чи не замахнутися нам на самих прикордонників з їхніми новими кордонами?», озвученої в студії «Укртелефільм».

ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 16 (5414)

25 квітня 2014 року

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Заснована у 1943 році

Єдина країна – єдиний кордон

Відлітаєте на Москву – прослухайте Державний Гімн України. ...Така незвична обстановка склалася під час відкриття фотовиставки «Єдина країна – єдиний кордон». В оточенні українського патріотизму опинилися пасажери, які очікували на літак до аеропорту «Домодедово». Їх проводжали на посадку під емоційне виконання представниками прикордонної служби, шоу-бізнесу та журналістів «Ще не вмерла України ні слава, ні воля...». А зал відльоту аеропорту «Київ» був обставлений стійками зі світлинами зірок естради та спорту в образі прикордонників.

11
стор.

ЗА МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Державний кордон України перетнуло **1,4** млн. осіб > **351** тис. транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **50** осіб > з них **5** незаконні мігранти

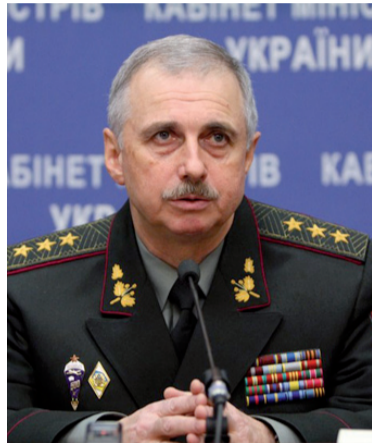
Вилучено **15** од. зброї > **70** од. боєприпасів

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **1,4** млн. грн.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

■ «За кожен копійку прозвітуємо»

105 мільйонів гривень, які українці зібрали для Збройних Сил України, скерують на матеріально-технічне оснащення — повідомив в.о. міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль.

«Ми вдячні за те, що громадяни України підтримують військових і зібрали чималу суму на ЗСУ. Скеруємо ці кошти на придбання засобів активного захисту — шоломи, бронезилети. Закуповуємо велику кількість спальних мішків. Крім того, кошти використаємо на закупівлю необхідних гігієнічних засобів. «За кожен копійку прозвітуємо, адже вони знаходяться під жорстким контролем керівництва Генштабу», — запевняє генерал-полковник Михайло Коваль.

На озброєння ці кошти витратити не будуть. «Збройні Сили України мають усе необхідне для того, щоб надійно захистити суверенітет нашої держави», — запевнив генерал-полковник Михайло Коваль.

■ Ровами та їжами...

Ситуація на українсько-російській ділянці кордону залишається складною, але стабільною й контрольованою. Водночас українська сторона продовжує зміцнювати кордон з Росією, облаштовуючи рубіж. Так, у цілому вже оснащено понад 600 км ровів та інших засобів, призначених для можливого стримування й протидії проникненню збройних сил та агресивно налаштованих громадян на територію України. Зазначимо, що останнім часом на українсько-російській ділянці і в межах адміністративного кордону між Кримом і Херсонською областю ситуація суттєво не змінилася. Нагадаємо, що державний кордон України з Росією вже тривалий час підсилено за допомогою тетраподів (бетонних об'єктів, що зазвичай використовуються для укріплення берегової лінії) та протитанкових їжаків. Останні з недавніх пір почали «прикрашати» й одеські пляжі.

Василь ДРОЗДОВ

АНТИТЕРОРИСТИЧНА ОПЕРАЦІЯ

Головне завдання — захистити людей

Саме це є головним завданням антитерористичної операції в Україні заявив Голова Верховної Ради України, в.о. Президента України Олександр Турчинов.

Максим СІБУРОВ

За його словами, головна складність Антитерористичної операції полягає в тому, що терористи ховаються за спинами людей.

«Терористи, які зі зброєю захоплюють адміністративні будівлі, ховаються за спинами людей, обдурених російською пропагандою, та тих, які знаходяться у полоні своїх ілюзій і просто втягнені у ці надзвичайно небезпечні

як для країни, так і для регіону процеси», — пояснив керівник Парламенту.

Він наголосив, що Антитерористичну операцію «спеціалісти проводять надзвичайно відповідально». «Їх багато хто критикує за те, що вони діють нерішуче, але це не нерішучість — це відповідальність за життя людей. Тому що головне завдання сьогодні — захистити людей. Захистити від величезної кількості зброї та від тих, хто цю зброю взяв», — сказав він, додавши, що більшість людей, затриманих Національною гвардією

в Маріуполі — це люди, які вже мали судимість та притягалися раніше до кримінальної відповідальності.

Крім того, Голова Парламенту нагадав, що відповідно до прийнятого рішення, всі, хто складе зброю та звільнить незаконно захоплені адміністративні приміщення, не будуть притягнені до кримінальної відповідальності. ■

НЕЧУВАНО

Вже й мінуть

Російська сторона замінує територію України уздовж лінії перебування окупаційних військ у Криму. Про це на брифінгу повідомив директор Департаменту інформаційної політики МЗС України Євген Перебийніс.

Максим СІБУРОВ

Зокрема, він також заявив, що доручення прем'єр-міністра Росії Дмитра Медведєва щодо облаштування кордону на півночі АРК «є ні чим іншим, як спробою інженерного облаштування переднього краю перебування військ РФ на окупованій території Криму».

МЗС розцінює такі наміри РФ як черговий крок щодо закріплення анексованої території і як «свідчення грубого порушення Росією норм міжнародного права, зокрема, щодо поваги до суверенітету та територіальної цілісності України в її визначених кордонах».

«Також викликає серйозну стурбованість той факт, що в порушення конвенцій про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін та про їх знищення, російська сторона продовжує практику мінування території України протипіхотними і протитанковими мінами уздовж лінії перебування окупаційних військ», — зазначив представник МЗС. ■

СИЛОВИЙ БЛОК

Контрактна зарплата

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк підписав постанову уряду, відповідно до якої військовослужбовці, котрі проходять військову службу за призовом під час мобілізації, отримуватимуть грошове забезпечення як і особи, які проходять військову службу за контрактом.

Максим МАЛОВ

Зокрема передбачено, що з 18 березня 2014 року військовослужбовцям, які проходять військову службу за призовом за мобілізацією, на особливий період, грошове забезпечення виплачується в порядку і розмірах, установлених для осіб офіцерського

складу, осіб рядового сержантського і старшинського складу, які проходять військову службу за контрактом. ■

5 мільярдів на обороноздатність

Кабінет Міністрів України виділив понад 5 млрд. гривень із резервного фонду державного бюджету на підвищення обороноздатності.

Василь ДРОЗДОВ

Про це йдеться у розпорядженні Уряду. Зокрема, цю суму передбачається витратити для виплати грошового забезпечення військовослужбовцям для проведення навчальних зборів, забезпечення харчуванням і

речовим майном, предметами індивідуального захисту тощо.

Слід відмітити, що Міністерству оборони виділяється більше 3 млрд. гривень з даної суми, Головному управлінню внутрішніх військ МВС — понад 1,8 млрд. гривень, Адміністрації Держприкордонслужби — майже 110 мільйонів гривень. ■

ІНІЦІАТИВА ЄС

Мито: скасувати або зменшити

Набуло чинності рішення ЄС про одностороннє зниження митних зборів на українські товари, які йтимуть на ринок Європейського Союзу.

Сергій ПОЛІЩУК

Зокрема, йдеться про те, щоб почати в односторонньому порядку зменшувати або скасовувати митні збори ЄС на товари, вироблені в Україні. Водночас ці заходи не спрямовані на те, щоб замінити зону вільної торгівлі, і діятимуть тільки обмежений період: до 1 листопада 2014 року.

Такий односторонній захід встановить пільговий доступ на ринок ЄС для українських експортерів у повній відповідності до графіка поступок, яких було досягнуто під час переговорів про зону вільної торгівлі. У свою чергу Україна не повинна надавати додатковий доступ для експорту з ЄС. Передбачається, що тимчасове скасування митних зборів буде повним або частковим, залежно від сектора, і сприятиме економії 500 млн. євро. ■

З НАМИ БОГ

Благословенна колісниця

На подвір'ї Київської Патріархії Предстоятель Української православної церкви Патріарх Філарет для підтримки боєздатності прикордонних підрозділів подарував та одразу освятив патрульний автомобіль і сорок три комплекти спорядження та екіпірування.

Наталія УСТЯНЦЕВА

Подарунки направлені охоронцям кордону Окремого відділу прикордонної служби Південного регіонального управління, що на Одещині. Транспорт та спорядження було придбано за гроші Київської Патріархії Української православної церкви, яка з 31 березня 2014 року у всіх храмах і громадах УПЦ КП збирає пожертви на зміцнення українського війська.

За словами Патріарха Філарета, УПЦ КП вже передала більше 1 мільйона гривень на рахунок Міністерства оборони України, а також не перестає матеріально допомагати місцевим військовим частинам як на Херсонщині, так і на східних ділянках рубежу нашої держави. Священнослужителі та віряни Київського Патріархату налагодили на місцях постійну духовну

опіку (діючі тимчасові православні храми), а також матеріальну підтримку військово-службовців.

Присутній під час передачі церковних дарів виконуючий обов'язки директора Департаменту персоналу Адміністрації Держприкордонслужби генерал-майор Юрій Облаухов висловив Патріарху Філарету слова вдячності за надану допомогу та запевнив, що прикордонники гідно виконуватимуть поставлені перед ними завдання з охорони рубежів Батьківщини.

У свою чергу командир окремого відділу Прикордонної служби Південного регіонального управління Вадим Фасоля також подякував Патріарху Філарету за отримані подарунки, які в цей час дуже стануть в нагоді.

— Даний автомобіль є багатофункціональним. Його можна використовувати під час виконання різних завдань. Наприклад, для доставки особовому складу продуктів

харчування, майна, озброєння і боєприпасів. Також він буде в нагоді й у бойових умовах, бо дає можливість вставлення на кузов танкового озброєння.

Нагадаємо, що від початку російської військової агресії проти України. Патріарх Філарет оголосив про підтримку військовозобов'язаних задля збереження миру, незалежності та територіальної цілісності України. УПЦ КП засудила сепаратизм і акт агресії Російської Федерації проти України.

ЗРОБЛЕНО З ЛЮБОВ'Ю

Во славу Божу, на благо ближньому

У той час як частина курсантів Національної академії імені Богдана Хмельницького несе службу на кордоні у складі мотоманевреної групи і наступна готується їх замінити, колектив кузні прикордонних офіцерів знаходить можливість долучитися до цілком мирної справи, плоди якої з'являться лише за декілька років. Так нещодавно в академії не лише традиційно прибирали територію, а й заклали фруктовий сад.

Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Насправді прикордонний навчальний заклад уже має свій сад на польовому навчальному центрі. Але територія з боку вулиці Шевченка й досі залишалася «голою». Тож ініціативу персоналу інженерно-технічного факультету — засадити її яблунями, грушами та вишнями колеги підтримали без заперечень.

Захід було організовано за всіма військовими стандартами — перед початком проведено інструктаж із того,

як правильно поводитися із саджанцями та при цьому уникнути травм. Необхідну воду до місця народження майбутнього саду доставив пожежний автомобіль.

Першим за справу взявся ректор академії генерал-лейтенант Валерій Райко, який показав приклад підлеглим.

— Дитина кожного з вас пам'ятатиме на все життя, що ви посадили це дерево. Я показую своїм прикладом і саджаю дерево. Тому кожен з вас повинен посадити дерево для своїх дітей і онуків і закласти цим самим

офіцерський сад для того, щоб наші традиції продовжувались і надалі, — наголосив Валерій Райко.

Згодом під пісню «Смерека» в академічну землю потрапили 122 дерева, 90 з яких придбано за власні кошти офіцерів.

І хоча садіння дерев традиція вважає суто чоловічою справою, остеронь від цього благородного діла не лишилися й жінки.

— Це продовження життя на землі. У мене вдома є діляночка землі і я також саджаю там дерева та різні рослини. І все росте, оскільки я благаю Господа Бога, щоб воно прийнялося і во славу Божу, і на благо ближньому, як кажуть, плодоносило. Наразі я посадила яблунку і грушу, — розповідає начальник факультету іноземних мов і гуманітарних дисциплін полковник Олена Волобуєва.

Нинішні тривожні часи безперечно минуть. І колись курсанти та офіцери ласуватимуть смачними плодами, не згадуючи про те, за яких обставин започатковувався цей сад. Ці фрукти обов'язково будуть смачними, адже головна складова для цього є у до статку. І це є любов.

ДРУЗІ ПІЛОТИ

1500 км – політ нормальний

Ігор ПЛЕТЕНЬ

Окрім патрульної авіації ДПСУ до охорони кордону з неба залучаються і представники авіаорганізацій та власники приватних повітряних суден. Так, з власної ініціативи допомогу в повітряному патрулюванні надають президент Всеукраїнської авіаасоціації «АОПА-Україна» Юрій Яковлев, гендиректор групи компаній «РТМ-Україна» Олег Невельчук та їхні колеги.

На сьогодні завдання виконують 4 легкі літаки марки «Аеропракт» та вертоліт марки «Robinson». З 5 квітня 2014 року власниками приватних літаків вже було виконано 6 польотних завдань та оглянуто майже півтори тисячі кілометрів державного кордону загальним нальотом майже 18 годин.

Варто зазначити, що патріоти-льотчики цивільної авіації виконують завдання навіть у святкові та вихідні дні. Наприклад, на Великдень літаком типу «Аеропракт-22», за штурвалом якого виконувала завдання жінка-пілот, оглянуто 250 кілометрів кордону.

ПИЛЬНІСТЬ

Мільйонери з півострова

Майже 5 мільйонів гривень виявили охоронці рубежу в залізничному пункті контролю «Мелітополь». Їх везли з Криму на материкову частину трое севастопольців. Вирішивши більш ретельніше перевірити, «зелені кашкети» оглянули їхній багаж. Як з'ясувалося згодом, недарма. Адже у валізах подорожуючих вони знайшли майже 5 мільйонів гривень. Кримчани явно готувалися до цієї операції, адже приховали готівку в подвійних днищах своєї поклажі. Наразі туристів-мільйонерів передали співробітникам СБУ.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Рейсові гранати

У пункті пропуску «Слов'яносербка», що на Одещині, правоохоронці вилучили вибухові пристрої. Їх знайшли прикордонники Котовського загону та співробітники СБУ у рейсовому автобусі. Всього було знайдено 3 корпуси гранат «Ф-1», 2 запали до цих гранат та 200-грамову тротилу шашку. Наразі ведеться розслідування цієї справи.

«HUMMER» для ознайомлення

Двох громадян Росії, які на автомобілі «HUMMER», намагалися потрапити в Україну поза пунктом пропуску, затримала група реагування відділу прикордонної служби «Шалигіне» Сумського загону. Затримані росіяни пояснили, що мали намір потрапити на територію України з метою «ознайомлення» з обстановкою, яка склалася в нашій країні, та настроями громадян України. Подальшу долю затриманих вирішить суд.

Парашутист без досвіду

Громадянина Румунії, який незаконно перетнув на парашуті український повітряний простір, затримали на Закарпатті. Невідомого у небі помітив дільничний інспектор відділу прикордонної служби «Солотвино». Після приземлення прикордонний наряд відразу затримав парашутиста, який залетів на відстань майже півтора кілометра від кордону. При собі 33-річний румун мав ідентифікаційну картку громадянина Румунії та ліцензію на право пілотування. Чоловік пояснив, що є членом румунського парашутного клубу та під час стрибка через недостатній досвід та різкий вітер він випадково залетів на територію України. Наразі горе-парашутиста чекає суд, який і визначить йому міру покарання.

Людмила ТКАЧЕНКО

Точка опори

Кримські прикордонники знаходять підтримку та допомогу

На адресу деяких керівників досі лунає критика щодо пасивності дій стосовно військових, які залишилися вірними українській присязі. Мовляв, і техніку вимушено залишили, і цінності присвоїв окупант. Прикордонникам вдалось уникнути багатьох цих проблем і оперативно розпочати діяльність на новостворених напрямках з мінімальними втратами. Проте основна цінність – це люди, які залишилися вірними народові та не зрадили Україні. Держава не залишилась осторонь, не кинула напризволяще своїх захисників. Комплексом організаційних і практичних заходів у цій площині займається група на чолі з заступником директора Департаменту персоналу Адміністрації Держприкордонслужби генерал-майором Юрієм Облауховим, який погодився відповісти на питання газети та роз'яснити кроки прикордонного відомства та дії держави у цій сфері.

Спілкувався
Андрій КУЧЕРОВ

– *Товаришу генерал-майоре, Ви очолюєте робочу групу, яка займається широком спектром питань щодо наших військовослужбовців та членів їхніх сімей, які передислоковуються з Автономної Республіки Крим. Які завдання поставлені перед Вами?*

– Робочу групу сформовано за розпорядженням Голови Держприкордонслужби ще 2 березня. Саме з того дня ми почали збір інформації, аналізували обстановку, доповідали керівництву пропозиції та висновки з багатьох питань.

До складу групи входять представники майже всіх департаментів і управлінь Адміністрації Держприкордонслужби, адже проблеми необхідно вирішувати різноманітні: від кадрових призначень до влаштування дітей наших прикордонників у дитячі садки та працевлаштування дружин. Головне наше завдання – оперативне вирішення питань соціально-побутового характеру персоналу, який прибув з Автономної Республіки Крим на материкову частину України в місцях розміщення передислокованих підрозділів.

– *Групою створено базу даних щодо сімей військовослужбовців, вивезених на материкову частину України. Скільки людей вимушено змінили місце проживання?*

– На сьогодні здійснено перевезення 495 членів сімей українських прикордонників. Серед них 252 дитини, з яких 144 – дошкільного віку, 91 – шкільного, 8 – студенти. 243 особи – жінки та чоловіки нашого персоналу.

З 15 березня людей почали розташовувати у відомчому клінічному санаторії «Аркадія», що в Одесі, а з 18 березня – у санаторії «Металург», що в Маріуполі. На сьогодні в них проживають відповідно: 111 та 73 особи. Частина людей оформили угоди оренди та винаймають житло, інші поки що проживають у батьків і родичів. Хоча також зазначити, що члени сімей прикордонників розміщені

ні у санаторіях на безкоштовній основі, а тим хто винаймає житло, витрати компенсуватиме держава. У місті Херсон 11 сімей безкоштовно розмістило у себе місцеве населення.

Якщо зробити загальний аналіз вимушених переселенців, то картина виглядає наступним чином: переважна більшість – це сімейні прикордонники, котрі мають як мінімум одну дитину. Є багатодітні сім'ї, є родини, члени яких потребують постійного лікування, медичного спостереження або нагляду. Є діти-інваліди

– *Юрію Івановичу, які конкретні результати щодо вирішення першочергових проблем родин нашого персоналу?*

– Почну з дітей. Із 144 дітей дошкільного віку – 113 влаштовано в дитячі садки, решту, включаючи дітей 2-3-ох років, батьки вирішили доглядати самі або за допомогою родичів. 85 дітей шкільного віку вже навчаються, ще 6 буде влаштовано найближчим часом. Із 8 студентів 7 переведено у навчальні заклади, один завершуватиме цього року навчання у Криму.

Що стосується жінок, то 61 дружину прикордонників вже працевлаштовано. Це не так багато, всього чверть від загальної кількості, але комісія працює над цією проблемою.

– *Ви як керівник робочої групи знаєте, що не всі сім'ї прикордонників переїхали на материкову частину до місць нового несення служби чоловіків. Яка доля цих родин у подальшому?*

– Так, за нашою інформацією, ще 38 сімей військовослужбовців планують найближчим часом переїзд з території Автономної Республіки Крим. Ми внесли відповідні пропозиції щодо планування автотранспорту та отримали підтримку в цьому питанні від Міністерства інфраструктури. Дану інформацію доведено до цих сімей. Якщо вони будуть готові, ми практично забезпечимо ці заходи.

– *Прикордонники організовано, без втрат, вивели людей і корабельно-катерний склад з Криму. Телебачення дуже широко*

висвітлює це подію. Але на телеекранах було видно, що морські прикордонники виснажені морально.

– Я був серед тих, хто першим зустрічав наш персонал на березі. Люди виконали свій військовий обов'язок, але скажу відверто: вони прибули не в найкращому настрої. Перебуваючи в Криму, прикордонники потрапили в інформаційний вакуум, адже не мали змоги дивитися українське телебачення, яке місцева влада вимкнула, пропонуючи взамін російське. Його у частині подачі новин адекватним назвати не можна.

Паралельно на наш персонал здійснювався шалений психологічний тиск з боку російських військовослужбовців. Штучно створена блокада була направлена на те, щоб дезорієнтувати українських військових, посіяти паніку, заставити зрадити та прийняти присягу іншій державі. У хід ішли різноманітні прийоми, включаючи банальний підкуп, або навпаки – залякування.

Витерпіти такий неприхований моральний прес було нелегко. Тому по прибуттю наших військовослужбовців на материкову частину, ми організували роботу психологів з нашим персоналом. Я ж зі свого боку, спостерігаючи таку картину, дав розпорядження встановити на кожному кораблі телевизор та забезпечити якісну трансляцію українських каналів. Люди, які перші дні жили на кораблях, мали змогу наочно переконаватися, що влада в Україні є, ніхто про військових не забув і репресій проти них не буде. Крім того, було організовано щоденну доставку свіжої преси, людям організували триразове інформування з суспільно-політичного життя держави. Психологічна ситуація поступово почала нормалізуватися.

Крім того, безпосередньо в нових місцях дислокації частин і підрозділів групами офіцерів Адміністрації Держприкордонслужби проведено зустрічі з соціальних проблем та індивідуальні співбесіди з усім без виключення персоналом, який прибув на материкову частину України.

Також у зв'язку з подіями, які відбуваються в країні, Державною прикордонною службою України організовано широку роботу зі збору благодійної фінансової та матеріальної допомоги прикордонникам і членам їхніх сімей, вимушеним залишити Автономну Республіку Крим.

– *Товаришу генерале, скажіть, будь ласка, які теми для обговорень були найбільш актуальними?*

– Під час проведення зустрічей із виведеним з Криму персоналом ми торкалися питань, пов'язаних з порядком виплати грошового забезпечення та підйомної допомоги по прибуттю на нове місце служби, компенсації за винаймання житла, сплати аліментів на утримання дітей, дій військовослужбовців щодо поновлення довідки кандидата на вступ на навчання до Національної академії Держприкордонслужби України, паспортної реєстрації за новим місцем проходження служби, здачі зовнішнього незалежного оцінювання, постановки на квартирний облік для отримання службового житла. Що важливо: фахівці не лише інформували, але й відразу надавали практичну допомогу у вирішенні поставлених питань, індивідуально аналізуючи конкретну ситуацію.

– *Держава обіцяла матеріально підтримати наших військовослужбовців, які перебували в Криму. Це виконано? Наскільки допомога суттєва?*

– За рішенням Кабінету Міністрів України у березні 2014 року військовослужбовцям Державної прикордонної служби України, які проходять службу на території Автономної Республіки Крим, здійснено виплату додаткового грошового забезпечення. Щоб не було ніяких спекуляцій з цього приводу, поінформую більш детально та розтлумачу деякі моменти. Військовослужбовці Азово-Чорноморського регіонального управління та Сімферопольського прикордонного загону отримали два розміри місячного грошового забезпечення та додатково премію 2 000 гривень. Військовослужбовці Севастопольського, Керченського та

Ялтинського загонів Морської охорони по одному місячному розміру грошового забезпечення і премію 2 000 гривень.

Не будемо забувати, що морські прикордонники отримують підвищене грошове забезпечення, тому є різниця у підході до умов виплат. Люди однаково страждали і на морі, й на суші. Тому і підтримка повинна бути однаковою. Без образ.

До того ж, наш персонал захоплено відомчими нагородами, ніхто не залишився поза увагою. Це, безумовно, позитивно впливає на настрій і дух військовослужбовців.

– *Проблеми, які необхідно вирішувати у стислі терміни, не завжди знаходяться у площині компетенції прикордонного відомства. Які існують механізми співпраці?*

– Нашу роботу поділено на кілька напрямів. Основні базуються на компетенції Державної прикордонної служби, інші вирішуються на міжвідомчому та державному рівнях. Наприклад, на державному рівні вирішувалося питання, а згодом підготовлено план щодо розміщення сімей військовослужбовців Збройних Сил, Міністерства внутрішніх справ, Держприкордонслужби, Служби безпеки, Державної служби з надзвичайних ситуацій, які виводилися з Криму та Севастополя, у регіонах України. Всі чітко розуміли свої дії, з регіонами було налагоджено механізм співпраці. Наприклад, Вінницька область спроможна розмістити майже 200 сімей прикордонників, Львівська – понад 300, Одеська – понад 800, Херсонська – понад 1000 тощо. Звичайно, нас цікавили прикордонні регіони. Географія розміщення, наприклад, сімей військовослужбовців Збройних Сил значно ширша.

Також Адміністрацією Держприкордонслужби направлено клопотання віце-прем'єр-міністру України – міністру регіонального управління та Сімферопольського прикордонного загону отримали два розміри місячного грошового забезпечення та додатково премію 2 000 гривень. Військовослужбовці Севастопольського, Керченського та

ПЕРСОНАЛ

проходження служби персоналу Керченського загону Морської охорони в санаторій «Металург» у місті Маріуполь на 70 осіб та виділення відповідного фінансування для їхнього проживання.

— *Юрію Івановичу, прикордонне відомство постійно будує при наявності фінансування службове житло. Це враховано у пропозиціях?*

— Так, обов'язково. На сьогоднішній Державна прикордонна служба України має власні об'єкти незавершеного житлового будівництва з високим ступенем готовності. Їх добудова дасть змогу отримати в цьому році 290 квартир та 110 кімнат для розселення сімей військовослужбовців, передислокованих з Автономної Республіки Крим. За нашими підрахунками потреба в коштах на завершення будівництва та реконструкції становить понад 65,6 млн. гривень. Такі значні кошти може виділити тільки держава, ухваливши відповідне рішення.

— *У одній з відповідей Ви заувважили, що прикордонним відомством організовано широку роботу зі збору благодійної фінансової та матеріальної допомоги прикордонникам і членам їхніх сімей, вимушеним залишити Автономну Республіку Крим. Як відбуватиметься витрачання зібраних народом коштів?*

— На сьогодні зібрано понад 2,5 млн. гривень. Це великі кошти й керівництво відомства розмірковувало, як справедливо витратити ці гроші адже вони призначені для всіх тих, хто виїхав на материкову частину України. І, звичайно, це повинно бути прозорим і справедливим процесом.

Було запропоновано багато варіантів: варіант однакового розподілу грошей на всіх, як найпростіший, ми відкинули, адже справедливості тут не буде. Не ображаючи нікого, хочу зауважити: потреби холостяка відрізняються від витрат на багатодітну сім'ю або родину, де є хворі члени родини чи діти-інваліди. І таких сімей чимало.

Придбати матеріальні цінності — теж не вихід. Кожен бачить свої потреби по-своєму і плани буде індивідуально. Саме з цих міркувань прийнято рішення про відправлення на місце необхідних вказівок. 16 квітня відповідні керівники отримали телеграму за підписом Голови Державної прикордонної служби України з організації роботи щодо надання допомоги персоналу ДПСУ. У цьому документі зазначено критерії, за якими буде визнача-

тися індивідуальна допомога за рахунок благодійної фінансової допомоги.

Хотів би публічно їх зазначити: кількість членів сім'ї військовослужбовця (багатодітна сім'я, з урахуванням віку дітей); наявність дитини з вадами здоров'я (інвалід); наявність вагітної дружини; дружина не працює (не була працевлаштована); сім'я перебуває на окупованій території; власне майно не перевезено з окупованої території; уже отримували персональну допомогу від благодійних фондів (інших джерел).

Військовослужбовці звертаються рапортом до начальника, де ґрунтовно зазначають свої потреби згідно з визначеними критеріями. Керівники в свою чергу узагальнюють цю інформацію. І тільки після аналізу всіх без виключення звернень, буде прийматися рішення індивідуально по кожній сім'ї прикордонника. Всі наші дії по розподілу коштів будуть чесними та прозорими.

— *У ЗМІ поширюється інформація щодо бажання деяких вітчизняних фондів, можливих людей та впливових бізнесменів точково фінансово допомагати окремим сім'ям, які цього вкрай потребують. Це відповідає реальності?*

— Звичайно, така практика стосовно сімей військових, в тому числі й прикордонників, які вимушено виїхали з Криму, існує. До честі таких меценатів вони не роблять зі своєї допомоги рекламу та не організують публічні заходи. Алгоритм дій такий: до нас звертаються з пропозицією допомоги, ми з'єднуємо сім'ї з цими людьми і вони без посередників, на пряму домовляються про конкретну допомогу. Головне, що є результати. Наприклад, один з фондів оплатив коштовне лікування дитини-інваліду нашого прикордонника. До того ж, ця сім'я є багатодітною і великих статків у них немає. Так що допомога була вкрай важливою.

Крім того, хочу розповісти про ініціативу наших польських колег. Наші західні сусіди на урядовому рівні прийняли рішення щодо безкоштовної реабілітації сімей наших прикордонників, які вимушено покинули Крим. Літом сім'ї військових на два тижні з розрахунку «мати + дитина» за складеним і погодженим з польською стороною графіком відпочиватимуть у реабілітаційному центрі прикордонників на території Польщі. Планується,

що літаком з Одеси наших громадян перевезуть до місця проживання. Наші колеги надіслали офіційного листа, в якому крім запропонованої допомоги, розписали всю програму перебування. Крім медичних процедур, реабілітаційних заходів, психологічного розвантаження, програма перебування включає щоденне відвідування пам'ятних місць, екскурсій та ознайомлення з культурною спадщиною. Така суттєва допомога стане ще одним стабілізуючим фактором для родин наших прикордонників.

Відчуваємо ми допомогу і церкви. Від імені керівництва хочу подякувати Предстоятелю Української православної церкви Київського патріархату Патріарху Філарету, який передав прикордонному відомству патрульний автомобіль, кілька десятків комплектів спорядження та екіпірування для прикордонників одного з відділів прикордонної служби Південного регіонального управління. Техніку та майно придбано за гроші Київської Патріархії Української православної церкви Київського патріархату.

— *Юрію Івановичу, роботу прикордонне відомство проводить колосально, вирішуючи проблеми, як то кажуть, з коліс. Але все ж таки існують питання, які виходять за рамки повноважень Адміністрації Держприкордонслужби. На чому зосереджено увагу?*

— Нагальними для нас є декілька проблем. Передусім ми пропонуємо прискорити та спростити процедуру оформлення договорів оренди житлових приміщень для тимчасового проживання військовослужбовців. Існуюча бюрократична практика затягує процес оформлення та викликає небажання багатьох власників квартир здавати в оренду своє приміщення за існуючих умов і зволікання.

Ми сподіваємося, що оперативне вирішиться питання додаткового фінансування з метою компенсації вартості проживання військовослужбовців та членів їхніх родин у санаторіях і компенсації за винаймання житла.

Було б доречним виділення коштів для закінчення будівництва об'єктів незавершеного житлового будівництва з високим ступенем готовності. Я на цьому питанні зупинився вище. Вкладання там повинні бути істотні, але й віддача буде серйозною, адже допоможе вирішити соціально-побутові питання багатьом сім'ям прикордонників. ■

ТЕПЛО СЕРДЕЦЬ

З допомогою добрих людей

У сім'ї офіцера-прикордонника Євгена Лободи — велика біда. Старший син Ігор після перенесеного енцефаліту та наслідку у вигляді епілепсії потребує регулярного проходження унікального реабілітаційного курсу, який допомагає відновити функції ураженої частини мозку дитини. Утім, при тому, що в родині є ще двоє дітей, Євген та його дружина Ольга знаходили можливість оплачувати лікування свого первістка самотужки.

Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Але все змінилося після відомих подій у Криму, де капітан 3 рангу Євген Лобода служив у Севастопольському загоні Морської охорони. Разом із своїми колегами Євгену Васильовичу довелося виходити «на материк» та прямувати до нового місця служби. Через проблеми у банківській сфері на півострові зникла можливість додаткового заробітку у Ольги. Тобто більш-менш налагоджене до цього, принаймні у матеріальному плані, життя було швидко зруйновано. Хоча потреба у допомозі для сина від цих політичних перипетій аніскільки не зникла.

Допомога ж прийшла несподівано та вчасно. Ще в період перебування в Одесі, куди попервах було виведено всіх «балаклавців», до Євгена Васильовича із запитанням про потребу в помочі звернулася представниці управління по роботі з персоналом Адміністрації Державної прикордонної служби.

— Після вивчення соціально-побутових умов та ситуації у сім'ях прикордонників, змушених покинути Крим, було складено список тих, хто потребує невідкладної адресної допомоги, — пояснює начальник управління полковник Сергій Демків. — Зокрема, до нього потрапила й багатодітна родина офіцера Лободи, де є дитина із особливими потребами. Згодом ми почали звертатися до різних благодійних організацій із проханням зарадити тим, хто опинився в дуже скрутному становищі.

На звернення прикордонного відомства відгукнулася Українська біржа благодійності.

— Буквально за кілька днів на благодійний рахунок для лікування Ігоря надійшло майже 13 тисяч гривень, — розповідає Євген Лобода. — Зібраного цілком достатньо для проведення потрібного курсу до кінця нинішнього року. І навіть опісля цього люди телефонують та пропонують гроші. Звісно, всім щиро дякую та пояснюю, що акцію вже завершено.

Важливо, що приклад Ігоря Лободи не є цілковитим збігом щасливих обставин. І практику мобілізації суспільних ресурсів на благі справи буде продовжено.

— Українська біржа благодійності не має територіальних меж, адже ми допомагаємо тим, хто цього потребує. Складна та напружена ситуація в країні тільки ще раз підтвердила, що акумулювавши ресурси та сили, можна швидко реагувати та допомагати потерпілим сім'ям прикордонників, вимушеним покинути службові домівки в Криму, — зазначає директор Біржі Ірина Гуцал. — УББ завжди відкрита для допомоги потерпілим родинам прикордонників, які звертаються за допомогою до наших партнерів — благодійних фондів (операторів допомоги), акредитованих на сайті ubb.org.ua. Тільки вони можуть ініціювати збір коштів на ресурсі Української біржі благодійності. Ми готові оперативно підключатися та збирати завдяки українцям необхідні кошти для вирішення термінових потреб, даючи прозорий, простий спосіб допомагати у складні часи тим, хто завдяки патріотизму та любові до нашої країни, не покинув ряди української армії та залишився зі своїм народом. ■

ПІД ПАСХАЛЬНІ ДЗВОНИ

Підтримка по-львівськи

Персонал Львівського прикордонного загону та небайдужі львів'яни передали прикордонникам зведеної мотоманевреної групи Західного регіонального управління освячені паски та багато необхідних у польових умовах речей.

Ярослава МЕЛЬНИК

Усі добре розуміють, в яких нелегких умовах служби й побуту сьогодні перебувають військовослужбовці, котрі посилюють південний і східний рубежі країни. Тож львівські прикордонники та місцеві жителі зібрали для них чималу посилку — медичні препарати, спальні мішки, теплий одяг, бронезилети, ліхтарики, продукти харчування тощо. Ну, і, звичайно, напередодні Пасхи не обійшлося без невід'ємних атрибутів свята — справжніх великодніх кошиків із крашанками й пасками. Перед відправкою усе зібране було освячено священиком. До того ж в урочистій обстановці освятили й прапор Державної прикордонної служби України.

Загалом хочеться висловити слова вдячності керівникам районних і місцевих органів влади, підприємствам, това-

риствам та небайдужим містянам за те, що вони з розумінням ставляться до надання будь-якої допомоги мотомангрупі. Особливо хочеться подякувати колективам:

- Львівського національного університету ім. І. Франка;
- Тернопільського національного економічного університету;
- Нафтопереробного комбінату «Галичина» (м. Дрогобич);
- ТВ «Галнафтогаз» (м. Львів);
- АТ «Інзим» (м. Львів);
- ТЗОВ «Коротекс» (м. Львів);
- ТЗОВ «Українська панчішна компанія» (м. Львів);
- ПрАТ «Тернопільській молокозавод» (м. Тернопіль);
- ТЗОВ «Рознет» (м. Тернопіль);
- ТВО «Тернопільбуд» (м. Тернопіль);
- СТ «Кахилінка» (м. Калуш).

До речі, на сьогодні на рахунок Львівського прикордонного загону перераховано більш ніж 125 тисяч гривень. ■

Великдень в окопах

Навіть перебуваючи на останніх метрах рідної землі, наші мужні захисники не залишилися без уваги в день Воскресіння Христового. Як і годиться, були крашанки, паски, а також молитва зі священнослужителем.

Валентина ЛАЗАРЧУК

У мотомангрупі Західного регіонального управління, що розташувалася на Харківщині, розповідають про свої передпасхальні приготування. Ще напередодні свята до прикордонників навідувався місцевий священик, який проводив літургію та сповідь. Для останнього «зелені кашкети» навіть палатку спеціально облаштували. Потім отримали святкові пакунки від своїх рідних та колег із Західного регіонального управління. Тутешні правоохоронці кажуть, що в таких умовах вони зуміли по-справжньому відчувати всю святість Великодня. Вночі з суботи на неділю всі охочі відвідали церкву. Зранку кожен прикордонник уже був із освяченою пасочкою та крашанками, які від щирого серця військовим вручали місцеві жителі. По обіді тут влаштували концерт, з піснями, танцями, віршами. Виступали й самі прикордонники, й таланти місцевого гурту.

Оршанецька мотомангрупа вже чотири тижні посилює держкордон на Донеччині. Правоохоронці постійно відчують не лише матеріальну підтримку від місцевих жителів, але й моральну та духовну. Так, за благословення митрополита Черкаського і Канівського Софронія військово-містечко відвідав протоієрей Свято-Михайлівського собору міста Черкаси Євгеній. Така турбота завжди нагадує всім прикордонникам, що в цей скрутний час для нашої держави вони

не самі. Черкашани не залишилися байдужими до своїх прикордонників-земляків і напередодні Пасхальних святкувань приготували їм частування. Більше того, вони самі їх і привезли мужнім охоронцям. Так, жителі села Матусів Шполянського району, що на Черкащині спекли та передали 400 пасок, великодні смаколики та необхідні прикордонникам речі. Також допомогли відчувати настрій свята і місцеві жителі, які доповнили святкові кошики крашанками. До оршанецьких прикордонників у повній мірі дійшов той настрій радості й любові, з якими готувалися пасхальні дарунки.

Мотомангрупа, сформована на базі Національної академії Держприкордонслужби, вже четвертий тиждень посилює варту державних рубежів на Херсонщині. Примітно, що керівники відразу облаштували на місці намет для богослужінь. Допомогли їм у цьому священ-

нослужителі рідного Хмельницького. Тож коли прийшов час святити паски, курсанти вже мали де це зробити. Напередодні ж самого свята до курсантів і офіцерів прикордонної альма-матер з гостинцями приїхали представники громадської організації «Подільська Січ» і

жителі Херсону. Звичайно, найпопулярнішим гостинцем були домашні пасочки, спечені як у стінах Академії, так і в домівках небайдужих хмельничан. Оформивши все в святкові пасхальні кошики, як і решта українців, тутешні прикордонники врочисто освятили їх вміст.

Потрібно зауважити, що неважливо в яких умовах сьогодні правоохоронці святити паски, а важливо те, що вони відчували небайдужість співвітчизників, які намагалися максимально приділити увагу тим, хто сьогодні, можливо, ризикує своїм життям, стоячи на останньому метрі рідної землі. ■

До наступників – із розумінням та реальною підтримкою

Ветерани прикордонних військ Запоріжжя підтримують нинішніх охоронців, які в такий складний час несуть службу на рубежах Батьківщини.

Ірина ЄГОРОВА

– Прикордонникам зараз дуже важко і ми з перших днів вирішили надавати їм посильну матеріальну допомогу, – розповів голова обласного об'єднання «Союз ветеранів прикордонних військ» Анатолій Капінус. – Організація у нас велика, об'єднує близько 10 тисяч осіб, з яких офіцерів запасу близько 120 осіб, решта – рядові, сержанти і старшини, які строкову служили ще в СРСР – від Камчатки й Чукотки до Калінінграда.

В організації є чимало бізнесменів, вони відгукнулися на заклик допомогти прикордонникам. У перші дні члени ради побували в аеропорту, відвезли продуктові набори – чай, каву, печиво, згущене молоко, консерви та предмети особистої гігієни – всього на суму близько 5 тисяч гривень. За день – Бердянському прикордонному загону

Ми тримаємо зв'язок з командиром – полковник Володимир Марчук вже місяць перебуває на Чонгарі, очолює оперативну групу.

У них виникла проблема з паливно-мастильними матеріалами. Наступного дня один із ветеранів-прикордонників – Володимир Олександрович Кругліков – оплатив дві тонни бензину і купив їм дизель-генератор, щоб у полі, де вони розташувалися, було світло. Потім знадобився ще один дизель-генератор, його купив і передав на Перекопський перешийок В'ячеслав Олександрович Савінов.

Активно допомагали також Сергій Анатолійович Вітвицький, Дмитро Юрійович Позняк та Павло Михайлович Бовкун. Вони – свої, тому й розуміють, що потрібно прикордонникам – готували й відвозили продуктові набори, гречку, цукор, шкарпетки, простирадла, закупували кабель, прожектори, баки для питної води. Відгукнувся і священник – отець Володимир зі Свято-Нікольського собору, що в Хортицькому районі. Він купив і передав охоронцям рубежу прилади відеоспостереження. Допомагають також вольнянці, орехівці, гуляйпільці та куйбишевці.

– Хотів би звернути увагу і на такий момент. Сьогодні наша увага прикута до Чонгара, де стоять прикордонники. Я як

кадровий офіцер, який пройшов Кавказ, вважаю, що така напружена ситуація – тимчасова, пограють м'язами і все закінчиться, – додає Анатолій Капінус. – А от у Мелітополі постійно буде пункт пропуску через кордон, де перебуватиме близько 120 осіб. Їм виділили приміщення, а наші

ветерани закупили труби й лампочки. На пункт пропуску потрібно звернути увагу місцевій владі, допомогти його облаштувати.

До речі, ветерани ходять поруч з прикордонниками на станції – щоб не було ніяких ексцесів.

ЇХ ПОКЛИКАЛА БАТЬКІВЩИНА

Готові стати на зміну

У той час коли старшкурники Національної академії несуть службу на держкордоні у рамках посилення охорони на східному та південному напрямках, курсанти другого курсу посилено готуються до майбутніх дій у складі мотоманевреної групи та готові у будь-який момент стати на зміну старшим товаришам.

Володимир ЗАХАРЧУК

Аби курсанти вирушили на кордон максимально готовими, їм довелося пройти повний цикл підготовки з найважливіших питань, із якими доведеться зіткнутися безпосередньо на місці. Спочатку проводилися теоретичні заняття та виконувалися одиничні вправи. Та згодом юнакам довелося навчитися злагоджено діяти у складі підрозділу.

Апогеєм же підготовчого періоду стали тактичні навчання на території Центру забезпечення навчального процесу академії, де вже за участі умовного противника, роль якого зіграли бійці з частини спеціального призначення Збройних Сил, відпрацьовувалися

пошук, локалізація і знищення ворожих диверсійно-розвідувальних груп. При цьому застосовувалася не лише автомобільна, а й спеціальна та бойова техніка.

Утім, окрім набуття серйозних навичок, хлопці, яким доведеться прийти на місце старших курсів виявляють і відчутну моральну готовність до своєї майбутньої місії.

– Дуже важливо мати впевненість у тому, що в потрібний момент усе зробиш правильно, – каже курсант Іван Коцераба. – І хоча спочатку вдалося не все й не відразу, але з кожним новим заняттям відчувалося: практика дає свій результат.

– Я розумію, що обстановка на кордоні вимагає того, аби ми замість «звичайних» лекцій із запланованих предметів в аудито-

рнях готувалися до дій у бойовій ситуації, – розповідає курсант Владислав Пясецький. – Я – кулеметник й за час інтенсивних вправ навчився стріляти набагато краще, ніж раніше. Тож почуваюся реальним бійцем і готовий діяти там, де це буде потрібно.

– Відчуваю, що можу повноцінно замінити своїх товаришів на кордоні, – говорить сержант Петро Каченко. – І ще знаю: наша справа вірна і ми зробимо усе, що потрібно країні, не підведемо.

– Готові вирушити як тільки надійде наказ, – запевняють курсанти Віталій Сердюк, Назар

рій Чупіль та Владислав Чорний, – сумнівів і страху немає. Тим більше, захищати кордон – це й є наша майбутня робота. Тому нині є чудова можливість навчитися робити її на совість.

Звичайно, до складу мотоманевреної групи не увійдуть курсанти-дівчата. Проте на загальній настрій їхня думка впливає відчутно.

Курсант Альона Олійник із факультету іноземних мов і гуманітарних дисциплін пояснює нинішню атмосферу в академії:

– Якщо казати просто, то настрій патріотично-бойовий! Усі

думки прикуті до того, що робиться на кордоні. Звісно, хвилюємося за друзів, які вже другий місяць перебувають в окопах. Всім серцем та всією душею ми з ними. І у разі потреби готові їхати на посилення разом із хлопцями. Адже коли країна, якій ми присягали, знаходиться у небезпеці, щосили хочеться допомогти.

Курсанти Наталія Жагалюк, Анастасія Сидоренко, Альона Погребняк, Ольга Прудивус та Христина Продан бажають своїм товаришам на кордоні мужності й терпіння.

– Ми з нетерпінням вас чекаємо! Ви – наша гордість та впевненість у завтрашньому дні! Ми віримо у вас та у ваші сили. Поки такі чоловіки, як ви захищають нашу державу, вона процвітатиме! – звертаються майбутні офіцери до своїх товаришів, які сьогодні несуть службу за межами академії.

Тож із настанням загрозової пори Національна академія стала не лише кузницею офіцерських кадрів завтрашнього дня, а й повноцінною бойовою одиницею, яка сповна працює на те, щоби захистити інтереси держави.

TET-A-TET

Мирослав ЛАЙЧАК,
Вице-прем'єр-міністр –
міністр закордонних справ Словаччини

– *Пане Мирослав, довгий час Словаччина (у складі Чехословаччини) була членом Варшавської угоди. Коли Ваша країна вступала до НАТО як окрема самостійна держава, то як до цього поставилося суспільство?*

– З самого початку демократичних змін у Чехословаччині 1989 року наш народ чітко дав зрозуміти, що хоче належати до європейської спільноти загалом і до НАТО зокрема. Адже всі розуміли, що є невід'ємною частиною Європи та відповідно просто зобов'язані стати членами Європейського Союзу. Адже цілком очевидно, що країна, розташована в центрі Європи, не може не належати до європейського співтовариства. Так, ми були членами Варшавської угоди й не хотіли стати об'єктом геополітичних ігор, як це зараз відбувається у випадку з Україною. Підтримка ЄС і НАТО в тих умовах були нам надзвичайно необхідні. Більшість населення усвідомлювала важливість членства в таких структурах і підтримувала зокрема й вступ до НАТО.

– *Чи змінилися пріоритети після поділу Чехословаччини 1993 року?*

– Аж ніяк. Для населення вже Чехії та Словаччини ці питання й далі залишалися в пріоритеті. Ми розділилися на дві країни, які пізніше на рівних правах зустрілися в ЄС і НАТО. Доклавши чимало зусиль, сьогодні ми святкуємо 10 років нашого членства і в обох цих організаціях. Окрім того, ми добре розуміємо, що завдяки членству в Північноатлантичному альянсі в країні є стабільність і впевненість у завтрашньому дні – маю на увазі безпекову сферу.

– *Чи дійсно країна почуває себе захищеною під парасолькою НАТО?*

– Одним із основних принципів членства в НАТО є принцип мушкетерів. Тобто один за всіх і всі за одного. Цей девіз ще ніхто і ніколи не ставив під сумнів. Якщо нападуть на одного члена Альянсу, то це розцінюватиметься як напад на всіх членів НАТО. Зрозуміло, що країна в таких умовах знатиме, що вона не залишилася наодинці з загрозою. І, якщо виникне потреба, є люди, які допоможуть. А той, хто надував би вторгтися, нападати чи просто якось погрожувати країні-члену НАТО, то він добре розуміє, що матиме справу не з однією державою, а з цілим Північноатлантичним альянсом. На сьогодні таких відчайдухів ще не знайшлося. Звичайно, членство в НАТО – це не лише відчуття захищеності, але й низка певних зобов'язань. Ми повинні бути невід'ємною складовою всіх починань НАТО, брати участь у місіях Альянсу. Адже для того, аби щось отримати, потрібно спочатку щось і вкласти.

– *Наскільки процес розподілу Чехословаччини на Чехію і Словаччину проходив мирно? Чи безболісно сприймало це суспільство?*

– Наш процес роз'єднання був унікальним, тому що існував політичний договір. Як відомо, довгий час населення Чехословаччини не могло знайти модель

співіснування, оскільки чеська її частина хотіла бути більш унітарною державою, словацька ж виступала більшою мірою за автономію республіки в складі Чехословаччини. Тому прийшов момент, коли ми вирішили, що найкращим виходом було просто мирно роз'єднатися. За шість місяців після прийняття рішення про роз'єднання було вирішено всі питання щодо поділу майна, боргів, посольств тощо. Ми всі бажали одного – йти вперед, просто кожен бачив цей шлях по-різному. Не було жодних суперечок, ми не просили нікого, щоб ставали нашим суддею у вирішенні якихось непорозумінь, ми все вирішили ще до самого моменту поділу. З Чехією ми залишилися в дружніх стосунках. Більш того, я б сказав, що наші відносини покращилися, хоча і так завжди були хорошими. І я мушу сказати

– *Пане Богдан, на Ваш погляд, у XXI сторіччі чи може позаблокова країна, в якій з'явився ризик імовірного конфлікту, власними силами забезпечити свою безпеку з урахуванням різниці в могутності збройних сил, ресурсів і населення?*

– Я розумію, що говорите про Україну. Я не є українським політиком, тому не буду радити нічого вашому Уряду. Ви – українці – самі краще знаєте, що слід робити. Однак, враховуючи досвід Польщі, починаючи з початку 90-их років, хочу сказати, що ми також перебували в цій сірій безпековій зоні у період з 1991 по 1999 роки. Без приєднання до Альянсу Польща зараз перебувала б у схожій ситуації, що й Україна. Наш досвід показує, що лише під захистом парасолі існуючих безпекових

Богдан КЛІХ,
міністр оборони Польщі
2007-2011 рр.

– НАТО має ланку комунікації з Україною, яка називається Комісія Україна – НАТО (далі – КУН). За допомогою цього формату багато може бути зроблено у відносинах між НАТО і вашою країною. Такий формат надає можливість обом сторонам ефективно працювати у проведенні оборонних реформ, особливо у частині реформування Збройних Сил України. Це одне із головних завдань (КУН). Перебуваючи на посаді заступника міністра оборони Польщі у 1999-2000 роках, я не був задоволений роботою Робочої групи Україна – НАТО з питань оборонної реформи. В той час з обох сторін відчувалося розуміння того, що бракує практичних результатів нашої співпраці. А вже коли я обіймав пост міністра оборони Польщі, це співробітництво потишецьку занепадало і згоралося, з огляду на брак бажання української сторони, яку в той час представляла адміністрація Віктора Януковича, продовжувати таку співпрацю. Зараз, і я в цьому глибоко переконаний, відкрився вікно можливостей для прискорення нашої співпраці. У рамках КУН ми можемо робити набагато більше, ніж робилося до того.

– *Пане Богдан, однак окрім співробітництва з Альянсом, членом якого є Польща, є й інші види співробітництва. Скажіть, Вишеградська четвірка...*

– У Польщі ми розпочали співпрацю з Україною у форматі 4+1, що дозволяє країнам Вишеградської четвірки залучати вашу країну до сфери регіональних ініціатив. Звичайно, що не до всіх ініціатив країн В4, однак майже до всіх, що напряму торкаються регіону, в якому знаходиться й відіграє важливу роль Україна. Я абсолютно впевнений у тому, що такий формат співпраці В4 + Україна повинен у майбутньому продовжуватися та розширяться.

– *Який наразі головний аспект розвитку трансграничного співробітництва між нашими країнами?*

– Це один з критичних викликів, з яким наразі зіткнувся Європейський Союз. Польський уряд не досягнув успіху, коли запропонував Брюсселю безвізовий режим для малого прикордонного руху з Україною. Декілька років тому Брюссель міг розпочати переговори з цього питання, однак не був готовий їх завершити. Я твердо переконаний, що одним із символічних знаків європейської спільноти повинно стати запровадження безвізового режиму для українців. Це чітко підкреслить готовність Європи не лише декларувати наміри про посилення співпраці з Україною, але також відкриє кордони ЄС для українців.

Спілкувався
Максим СІБУРОВ

Мушкетерський альянс: один за всіх і всі за одного

Продовжуючи тему минулого номера стосовно проведення 7-го Київського безпекового форуму, ми пропонуємо нашим читачам ознайомитися з фаховими думками провідних світових експертів, політиків, військових і бізнесменів щодо кризи в Україні. Наразі вашій увазі представлені інтерв'ю з Вице-прем'єр-міністром – міністром закордонних справ Словаччини Мирославом Лайчаком та экс-міністром оборони Польщі Богданом Кліхом.

ще одну важливу річ. Тоді ця ідея (розподілу – Авт.) не користувалася великою підтримкою населення. Якби дане питання було б винесено на референдум, то навряд чи воно мало би значну підтримку. Адже серед людей панувала думка, що це швидше за все призвело б до чергової кризи. А тепер, 20 років потому, коли я запитую людей як у Словаччині, так і в Чехії, як вони сприймають той розподіл, то більшість відповідає, що 1993 року сприймали таку ідею негативно. Проте сьогодні вони вже говорять, що такий крок був на краще для обох країн.

– *Пане Мирослав, що Ви скажете про словацько-українські стосунки?*

– Україна – наш сусід і ми зацікавлені в тому, щоб вона була успішною, демократичною та благополучною країною. Адже від цього Словаччина отримуватиме тільки позитивні результати. Наші країни живуть за стандартами ЄС. І хоча Україна не є членом Євросоюзу, в нас спільний економічний простір. Так, між нашими країнами існують договори про трансграничне співробітництво. Ми намагаємося підтримувати всі процеси, що наближають Україну до європейської спільноти в рамках східного партнерства і в двосторонньому порядку. Співпрацюючи в енергетичній сфері, ми намагаємося допомагати Україні в здійсненні реформ, ділимося власним досвідом. Через Україну і Словаччину проходять головні газові та нафтопроводи з Росії. А це означає, що ми знаходимося, як-то кажуть, в одному човні. Словом, у нас є ціла низка питань, де Україна та Словаччина співпрацюють.

– *Як Ви вважаєте, чи зміниться політика НАТО у зв'язку з подіями в Україні?*

– Я б не сказав, що зміниться політика НАТО щодо України, а в загальному, звичайно, зміниться. НАТО останні 10 років більше концентрувало свою увагу на операціях поза діапазоном території Альянсу – в Іраку чи в Афганістані. Сьогодні ж НАТО більше сил направляє на посилення власної обороноздатності, особливо у східній її частині. Все ж деякі уроки з Криму НАТО для себе виніс.

Спілкувалася
Валентина ЛАЗАРЧУК

структур країна може почуватися безпечніше.

– *Наразі триває процес трансформації НАТО. Що, на Вашу думку, необхідно змінити в цій організації, враховуючи події в Криму?*

– Сьогодні існує низка питань і викликів для НАТО. Два з них є вкрай важливими для безпеки Європи. Перше – це ставлення НАТО до Росії, а друге – це співпраця з Україною. Ці два питання дуже пов'язані між собою. Я впевнений, що нещодавній етап співробітництва з Росією залишився в минулому. Ця модель співробітництва Альянсу з РФ як із особливим партнером повинна бути замінена, адже вона базувалася на правилах діалогу та доброї волі. Коли Москва порушила міжнародний усталений порядок шляхом анексії Криму, частково зруйнувавши при цьому територіальну цілісність України, вона більше не може розглядатися як надійний партнер. Тим більше – партнер з особливим статусом. Тому я переконаний, що незабаром повинно бути вироблено нове ставлення Альянсу до Росії. У нас є лише декілька місяців, так як у вересні відбудеться саміт НАТО у Ньюпорті, на якому нам слід затвердити нові підходи. Я підтримую політику розумного стримування Російської Федерації, яка зупинить її агресивну політику у Східній Європі, Центральній Азії та на Південному Кавказі. Це критичні регіони, які Російська Федерація хоче загарбати і на які прагне розповсюдити свій вплив. Події в Україні є найбільш очевидним прикладом цієї політики. З огляду на викладене, Альянсу вкрай необхідно розробити розумну версію стримування. Я не наполягаю на політиці протистояння часів холодної війни. Я підкреслюю, що це повинна бути нова політика, яка б включала в себе широкий спектр інструментів для застосування, включаючи дипломатичні, політичні, економічні, торгові та військові засоби.

– *Польща зарекомендувала себе як надійний і доброзичливий партнер України. Чи розглядається у Вашій країні можливість сприяти Україні у зміцненні оборони на технічному або експертному рівні?*

Долі два крила

У його житті назавжди поєдналися, ставши невід'ємною частиною людської сутності, два запахи – землі й моря. Коли згадується рідне село, у пам'яті враз зринає, ніби бачиться наяву, літній ранок, умитий посрібленою першими сонячними променями та прохолодною росою.

Василь КЛИМЕНКО

Незабутні ті дні, коли над П'ятигорами, де усе так знає, близьке, рідне для його душі, підіймається у небесне безмежжя оранжевий диск сонця, сповіщаючи про народження нового, передосіннього дня. А з поля все відчутніше пливе запах скошеної пшениці, нагрітої землі та стерні з довгими, вм'ятими в неї слідами від коліс комбайна. Цей запах, як материнське молоко, ще змалечку назавжди увібрав у себе мій співрозмовник – сивочолий ветеран.

Із діда-прадіда наш рід ведеться із сільських трударів, – каже Станіслав Антонович, із теплою усмішкою на обличчі розповідаючи про свою малу батьківщину – село П'ятигори, що на Київщині. У ньому народився він сам переможного 1945 року, тут зростав його батько – прикордонник ще довоєнної пори Антон Захарович Іваніцький і його дружина сільська красуня із звичним для українців того часу іменням Парася. Довелося їй разом зі своїм молодим чоловіком пізнати всіх „принад” далекосхідного життя на тогочасному кордоні, як і тоді, коли її Антон брав участь у побудові міста Комсомольська-на-Амурі. З ним Параска Андріївна у складі однієї із льотних військових частин воювала в грізний час війни з фашистами. Разом дійшли до Берліна. Звідти назад – до Саратова. Проте для майбутнього батька їхнього первістка війна ще не закінчилася. Продовжилася вона для Антона Іваніцького короткою, але жорсткою борнею із японськими самураями. Свого чоловіка – демобілізованого фронтовика його дружина чекала в їхніх рідних П'ятигорах – зустрічала на порозі батьківської хати не сама, а вже з маленьким Станіславчиком на руках.

...1964-го року Станіслав Іваніцький отримує атестат зрілості. Строкову службу у військах з охорони державних рубежів він розпочинає у Таджикистані, у П'янджському прикордонному загоні Середньоазійського прикордонного округу. У колективі „зелених кашкетів” відразу звернули увагу на старанного вояка, який, окрім зразкового виконання службових обов'язків, проявляв неабиякий інтерес до техніки. Командири запропонували йому вступати до Алма-Атинського військового прикордонного училища. Він відмовився. Згодом, із відмінними характеристиками подав документи в Ленінградське вище морське військово-інженерне училище, подумки назавжди розпрощавшись як з Паміром, так і з прикордонною службою. Не відаючи, що саме вона у майбутньому визначатиме подальше життя, як і долю, сина хліборобів з українського села П'ятигори.

Минуло майже 6 років курсантського навчання і Станіслав Іваніцький уже з лейтенантськими зірочками на офіцерських погонах морського однострою повертається на державний кордон. Тепер у складі Балаклавської бригади прикордонних кораблів він має охороняти чорноморську ділянку – командиром електромеханічної бойової частини – БЧ-5 на ПСКР-151. Служба припала до душі, екіпаж був злагоджений міцною військовою дисципліною, де в нелегку хвилину можна було відчутти дружню пораду по-справедливому вимогливого командира чи лікоть підтримки досвідченого матроса-прикордонника. Усі зусилля кожний член їхнього екіпажу спрямовував на головне – честь зеленого вимпела корабля має утверджуватися зразковим виконанням завдань з охорони морської ділянки кордону.

Цього правила у своїй подальшій офіцерській кар'єрі Станіслав Іваніцький дотримувався завжди як і тоді, коли ніс службу на прикордонних сторожових кораблях нових проектів. Одні із них будувалися на Зеленодольському суднобудівному заводі, інші путівку в життя отримували на корабельних верф'ях київської „Ленінської кузні” та міста Хабаровська. Після того як 1972 року тодішній генсек ЦК КПРС Л. Брежнев разом з командуванням Червонопрапорного Західного прикордонного округу на рейді Великої Ялти відвідав екіпаж прикордонного корабля, для охорони морських рубежів розпочалося серійне будівництво так званих „альбатросів”. Чотири роки бездоганної служби на них віддав капітан 3 рангу Станіслав Іваніцький. 1980 рік він зустрів на Камчатці – на ПСКР „Волга”. Це уже був прикордонний корабель-криголам, на якому Станіслав Антонович командиром цього корабля три роки ніс службу в Арктиці. Згодом капітан 2 рангу Станіслав Іваніцький стає помічником начальника електромеханічної служби морської дивізії прикордонних кораблів. Нелегкими є вахти вартових кордонів на морі,

а в північних широтах вони ще більше даються взнаки, тож і не забуваються.

Та особливо пам'ятними для ветерана залишилися його відрядження до Керчі, коли він був приймальником збудованих за новими проектами прикордонних кораблів. Йому, як досвідченому спеціалісту-практику, котрий крім військового вишу заочно закінчив ще й Севастопольський приладобудівельний інститут за фахом інженер кораблебудування, довірили й це відповідальне завдання. За якість отриманих від виробників великих протичовнових ПСКР „Держинський” і „Кіров” він також ніс персональну відповідальність. Як представникові замовника, доводилося вникати у найменші дрібниці вузлів технічного й бойового оснащення кораблів. З першим із них зробив морський перехід з Чорного моря до Камчатки. Другий корабель після розпаду „могучого і неділимого” залишився в Україні. Отримавши горде ймення „Гетьман Сагайдачний”, корабель нині охороняє у неспокоїному Чорному морі морські рубежі української держави.

– Він для мене як хрещеник, – усміхаючись каже ветеран. – Бо на ньому всі узли, агрегати були перевірені моїми руками.

Помітним рядком у його „морській біографії” стала також служба на Закавказзі – у 6-й окремій Червонопрапорній бригаді прикордонних кораблів. Перевівшись 1991 року на Україну, Іваніцький прийняв присягу на вірність своєму народові, а набуті знання й професійний досвід щедро віддавав новому поколінню прикордонників.

У званні капітана 1 рангу Іваніцький Станіслав Антонович звільняється у запас. Тепер можна і відпочити, залишивши у пам'яті і кордон, і добрі споми-ни про друзів, людей, з якими поріднила більше як 30-річна служба, і море. В душі він так і не зміг розстатися з ним: то лагідно спокійним, граючі білопінними гребінцями хвиль під гарячим кримським небом, то загрозливим, із шаленіючим вітром, що, здавалося, нездоланим валом накидалося в арктичних водах і на корабель, і на людей, які не бажали покорятися стихії. Тоді все навкруги полонив солонуватий запах промерзлої води.

...Пенсійний відпочинок відставника виявився коротким – учорашній прикордонник влаштовується на роботу... на Чорнобильську АЕС. Спочатку був технологом, потім майстром, старшим майстром, а згодом начальником ПЗРВ – пункту захоронення радіоактивних відходів. „Буряківка”, „Підлісне”, „3-я черга ЧАЕС”. Це його „володіння” уже на посаді начальника цеху, це – саме ті місця, де одного шматка графіту, залишеного після техногенної катастрофи на атомній станції, вистачило б для опромінення не те що Києва, а й всієї Європи. Сьогодні цей найнебезпечніший для людського існування брухт знаходиться під збудованим за активної участі колишнього охоронця морських кордонів дахом, з літневими водостоками, у надійних бетонних модулях. Ця радіація перебуває під пильним контролем довіреного Станіславу Антоновичу персоналу. Спеціалісти, як і він сам, працюють, дотримуючись необхідних заходів безпеки, за вахтовим методом: 15 діб на ЧАЕС, 15 – вони перебувають удома.

Нині чорнобильський стаж капітана 1 рангу у відставці Іваніцького Станіслава Антоновича нараховує 16 років. Правда, зараз він працює старшим майстром, зізнаючись у розмові, що керувати великим колективом будівельників на такому надзвичайно відповідальному об'єкті йому уже важкувато. Про специфіку своєї роботи ветеран розповідає коротко, скупко, дотримуючись правила: „Про це можна, а про це писати – ні!”. Сам же особисто пишається своїми наставниками та друзями з прикордонної служби – офіцерами Григорієм Конюшенком, Валентином Кондратенком, Євгеном Кутеловим, Миколою Птицею та іншими.

Наприкінці нашої розмови, передбачливо вибачившись, запитує: „Скажіть відверто, як Ви себе почуваете?”

Примруживши зосереджено уважний погляд сірих очей, ветеран по-молодечому задьористо усміхається. „Не дочекаєтесь!”

Прощаючись, капітан 1 рангу у відставці міцно тисне руку: „До зустрічі”. А вся його по-спортивному збита статура так і засвідчує – він людина високого життєвого гарту. І мені наразі згадуються слова народної мудрості: „У долі – два крила”. Вони стверджують головну суть нашого буття: „Життя кожного визначається найвагомішим виміром – служінням суспільству, яке зростило нас”. Тоді ми, як на крилах, готові до свого найвищого злету. Саме таким стало життя сина хліборобів із села П'ятигори Іваніцького Станіслава Антоновича, котрому випала доля стояти на захисті спочатку безпеки морських рубежів, а нині забезпечувати людство від страшних наслідків техногенної катастрофи на ЧАЕС. ■

Сьогодні я відчуваю себе 15-річним хлопчиком...

Кажуть, що для того щоб у житті пощастило треба опинитися в потрібний час у потрібному місці. З телепередачею «Кордон» так і сталося. Рівно двадцять років тому, у квітні далекого 1994 року головний редактор студії «Укртелефільм» Аркадій Музичук викликав мене до себе і, підшукаючи тему для наступного фільму, запитав: «А чи не замахнутися нам на самих прикордонників з їхніми новими кордонами?»

Володимир КУЗНЕЦОВ,
автор, ведучий та режисер
програми «Кордон держави»

У той час ми обидва були з тридцятирічним запалом в душі і для нас (як нам тоді здавалося) не було непідйомних тем. За нашими творчими спинами вже було чимало різних фільмів і передач. Одним словом: сказано — зроблено. Я зателефонував Петру Івановичу Медведю (тодішньому начальнику прес-служби Держкомкордону). Пообіцявши зробити про кордон справжній бойовик, зацікавив його цією авантюрою.

Зйомку вирішили здійснити в Ужгороді на добре обладнаному українсько-словацькому кордоні. З прикордонниками я був знайомий тільки з художнього фільму «Над Тисою». Строкову службу проходив на гвардійському протичовновому кораблі і на солдатів ми, «моремани», дивилися зверхньо. Однак коли я занурився в реальне життя прикордонників на заставі, побачив, які довірливі стосунки офіцерів з простими солдатами, в якій непоказній, сапужній атмосфері проходять службу ці хлопці — серце йокнуло і підказало мені: однією передачею тут не обійтися.

Звичайно, ми тоді відзняли і рукопашний бій, і контролерські перевірки в потязі й у пункті пропуску. А на зеленому кордоні, затримуючи «порушника» влаштували такий феєрверк з криками, з пострілами що, напевно, словацькі прикордонники і сьогодні у своїх навчальних центрах розповідають курсантам, як не треба лякати до смерті сусідів зйомками простої телепрограми.

У Києві пілотний проект «Кордону» вчинив не менший ефект, тільки зі знаком плюс. Тодішній Командувач Прикордонними військами Валерій Олександрович Губенко, подивившись наш шедевр, посміхнувшись, сказав: «А що, недалеко від правди...».

Тоді для мене ці слова були як пропуск в інший, незвіданий світ. Тим більше що криза початку дев'яностих, яка поставила на коліна майже всю пострадянську інтелігенцію, не оминув і творців студії «Укртелефільм»: готівку на відрядження нам не давали. У Києві до того часу ми відзняли все, що тільки можна було. А зарплату на студії платили лише тим, хто був у запуску по телепередачі. І тут нам такий шанс від прикордонників — знімайте цікаві програми про кордон, покажіть в ефірі на УТ-2, а ми вас будемо возити по всій Україні, ну і голодними не залишимо.

“

*Тридцять лет это возраст свершений,
Тридцять лет это возраст вершины....
А потом начинаешь спускаться,
Каждый шаг остороженько взвесья,
Пятьдесят — это так же, как двадцать.
Ну, а семьдесят — так же, как десять...*

(Юрий КУКИН, бард шестидесятник)

”

На студії передачу «Кордон» запустили в цикл, і колесо історії становлення Прикордонних військ незалежної України зробило свій перший оберт у майбуття.

Звичайно ж, теми передач у ті часи відповідали оперативній ситуації на кордоні. Ми знімали на різних ділянках. Знімали й уночі, інколи навіть у засідці, разом з прикордонним нарядом, який затримував місцевих корабельників, що моталися через кордон на «Жигулях» або мотоциклах з коритами на колесах, вшент наповненими різними продуктами. Дикий капіталізм нашіпував свої правила. Прості люди у прикордонні намагалися вижити будь-яким способом, а ситуація в країні, на жаль, залишала лише один — кримінальний.

В обхід пунктів пропуску з Росії везли те, чого потребував наш ринок, — різноманітні продукти харчування, каністри з бензином. А на битком набитих КамАЗах — китайську електроніку та одяг. І на вимоги прикордонного наряду зупинитися ніхто не реагував. Такий був неписаний закон у криміналу. Розуміли лише мову «калашникова». Пробили колеса у авто — зупинився. У ті часи інтерв'ю з прикордонниками про такі методи затримання порушника сприймалися як норма.

Знімали ми і про підготовку спецпідрозділів. Пам'ятаю передачу про прикордонний аеромобільний загін у Кременчуку (був і такий підрозділ). Зняли, як спецназівці у повній виправці зістрибують на ходу з вантажівки, стріляють з усіх видів зброї, трощать долонею цеглини, стрибають через палаючі перешкоди і

розбивають об голову трілітрові скляні банки. Відчайдушні були хлопці. Тренувалися і з парашутами. Правда для літаків у ті часи пальним не розкидалися, тому доводилося вдовольнятися 25-ти метровою вишкою.

Піднялися і ми на неї з оператором, заради красивого кадру. Відзняли все зверху — клас! Стрибки, парашути, висота, аж дух захоплює! Давай спускатися, а нас не пускають! Кажуть — закон у спецназівців: з вишки тільки стрибати, а не злізати.

Я і так, і сяк, мовляв, журналіста цей закон не стосується, а вони — ну, ні в яку. Довелося і мені здійснити свій перший і останній стрибок «з парашутом». А увечері командир загону вручив мені значок: синій парашутик з цифрою «один» на підвісці. Але для мене він дуже цінний, тому що я впевнений: ні в кого з десантників, і тим більше у журналістів, такої кількості стрибків немає...

За ці роки знімали ми і в бронетранспортерах на кордоні з Придністров'ям, і з вертольотів кордон уздовж Росії. І з пташиного польоту — острів Зміїний. На катерах разом з прикордонниками патрулювали Дунайські плавні й заплави у верхів'ї Дніпра. У літаку виражували (петляли на висоті всього 100 метрів над морем) знімаючи, як авіатори контролюють морську економічну зону України від Турку до Одеси, вишукуючи турецькі браконьєрські шхуни...

Особливий відбиток у пам'яті залишила зйомка подій на острові коса Тузла. Саме в такій неординарній тоді для України ситуації ми бачили, як проявлялися

мужність, витримка, героїзм і бойова готовність наших прикордонників...

Однією з актуальних тем передачі «Кордон» за ці роки була нелегальна міграція. Прикордонники затримували їх тисячами, а скільком вдавалося прослизнути, думаю, навряд чи хто зможе відповісти. Ми знімали нелегалів і на східному кордоні, і на західному, і в Борисполі, і під Житомиром.

Особливо боляче було дивитися на затриманих азіатів взимку — жінок з маленькими дітьми. Провідники в двадцятиградусний мороз вели їх через кордон в кросяках і тоненьких курточках. А голови, щоб було не так холодно, вони зав'язували шарфами. Моторошний вигляд: кіно і німці.

За деякий час нелегалів в Україну стали переправляти більш цивілізовано — через туристичні бюро. І одного разу в передачі «Кордон» я розкрив діяльність такої «турфирми», яка налагодила «повітряний канал» поставок нелегалів з однієї зі східних країн. Наївно вирішив, що військовому журналісту можна все. І ось, за пару днів після ефіру, ввечері, мені зателефонував чоловік і хрипучим голосом пояснив, що буде зі мною, з дружиною і з дитиною, якщо я не компенсую завдані «фірмі» моральний і матеріальний збитки. Після такої розмови кілька днів я був сам не свій...

А розрулити ситуацію вдалося досить просто. Після того як прикордонники взяли під свій контроль цю так звану «турфирму», дзвінки з погрозами одразу ж припинилися.

... За ці роки вийшло в ефір понад триста телепрограм «Кордон». Лейтенанти, у яких я брав інтерв'ю на початку 90-их, дослужилися вже до полковників і генералів. На кіно- і телефестивалях чимало передач отримали престижні премії та дипломи.

Не оминули мене й відомчі нагороди: «Почесний прикор-

донник», «За мужність в охороні кордону», «За допомогу в охороні кордону», «За віру та вірність». І годинник. Наручний іменний годинник, який неблаганно відлічує дні, місяці й роки...

Двадцять років... Багато з тих, з ким здружив «Кордон», вже попрощалися з прикордонною службою і розпочали цивільне життя. Прийшов і мій час. Роки беруть своє... Пам'ятаєте, як у тому анекдоті: після корабельної аварії на острові залишилися троє чоловіків — одному двадцять, іншому сорок, третьому за шістьдесят. І раптом вони бачать на протилежному острові трьох молоденьких дівчат. Двадцятирічний біжить до моря, роздягається і кричить: «Попливли до них». Той, кому за сорок, зупиняє його: «Давай швидко побудуємо пліт і тоді попливемо». А той, кому за шістьдесят посміхається: «Заспокойтеся, за тиждень вони самі до нас припливуть»...

Отож і для творчості обов'язково повинен бути вогонь, як у молодих. Нові ідеї, пошук виразних засобів, сучасне бачення програми, а не осікання натхнення. І мені здається, що ті, хто сьогодні взяв у свої творчі руки «Кордон держави», безсумнівно, володіють всіма цими якостями.

Працюючи дев'ятнадцять років над програмою, я вдячний долі, що вона подарувала мені таку можливість — познайомитися з цікавими, справжніми мужніми, людьми. На власні очі бачити становлення кордону, вести багаторічний відеолітопис розвитку прикордонного відомства. Я мав можливість рости творчо. Намагався цікаво розповісти глядачам про дивовижних, неординарних людей у зелених кашкетах, для яких кордон це не лише символ рубежу країни... Для кожного з них це копітка, повсякденна, іноді монотонна, але така потрібна робота. І завжди — це велика честь і державна відповідальність. ■

ЗІРКИ У ПОГОНАХ

Єдина країна – єдиний кордон

Відлітаєте на Москву – прослухайте Державний Гімн України. ... Така незвична обстановка склалася під час відкриття фотовиставки «Єдина країна – єдиний кордон». В оточенні українського патріотизму опинилися пасажир, які очікували на літак до аеропорту «Домодедово». Їх проводжали на посадку під емоційне виконання представниками прикордонної служби, шоу-бізнесу та журналістів «Ще не вмерла України ні слава, ні воля...». А зал відльоту аеропорту «Київ» був обставлений стійками зі світлинами зірок естради та спорту в образі прикордонників.

Наталія УСТЬЯНЦЕВА

Фотовиставка Олега Богдана «Єдина країна – єдиний кордон» розпочалася наприкінці минулого тижня в аеропорту «Київ». Її основною метою стала демонстрація ідеї єдності та нероздільності України. У проєкті взяли участь: Володимир Кличко, Олександр Усик, Ані Лорак, Ірина Білик, Юрій Горбунов, Руслана Писанка, Діана Дорожкіна, Влад Яма, Євген Кошовий, Віктор Бронюк та Олександр Пономарьов. Селебрітіз поставали перед камерою фотопрофі в прикордонних одностроях. Під час фотосесій зірки мали можливість особисто побувати в ролі вартових кордону, відчуті реальні умови служби в столичних аеропортах, а також важливість професії захисника Батьківщини.

– Для мене велика честь бути співучасником цього проєкту. Служба прикордонників є дуже серйозна й відповідальна. І в цьому ми переконалися, одягнувши на деякий час на себе форму захисників кордонів нашої держави, – ділиться враженнями відома дизайнер Діана Дорожкіна. – Крім того, вони є обличчям нашої країни. Дуже приємно повертатися із-за кордону

додому і бачити теплі та ширі усмішки українських прикордонників.

Переглядаючи цю фотовиставку кожен пасажир, оформляючись на рейс, зробить свої особисті висновки. Але я хочу сказати, що у кожного учасника свій насичений графік, який був призупинений для участі у цьому соціальному проєкті. Всі ми робили це з метою доказу, що український народ єдиний і нероздільний, – зазначає український дизайнер.

Під час відкриття фотовиставки в міжнародному аеропорту під звуки скрипки та сопілки пролунав Державний Гімн України, та це не було звичайною формальністю. До виконання Гімну співаками Академічного ансамблю пісні і танцю Державної прикордонної служби України долучилися зіркові гості, прикордонники ОКПП «Київ» та журналісти. Волею долі саме у цей час відбувалася реєстрація на рейс Київ – Москва, пасажир якого стали глядачами цього дійства.

Люди у погонах, спортсмени, актори, співаки, суспільні діячі – кожен має стояти на варті миру і спокою у державі, адже саме від українського народу залежить майбутнє нашої України. Такої думки дотримується автор фотовиставки.

– Кожен з нас має зробити щось корисне для нашої країни у цей найскладніший для неї час. Тоді ми будемо мати

якийсь результат. От мені, наприклад, сподіваюся, вдалося крізь фото донести те, що з нашими прикордонниками весь український народ, що ми єдині, – говорить арт-директор журналу VIVA Олег Богдан.

Уже найближчим часом планується перенести фотовиставку в термінали аеро-

порту «Бориспіль», де пасажир матимуть змогу споглядати світлина з зірками у ролі охоронців рубежу аж до Дня прикордонника. А з нагоди свята «зелених кашкетів» відбудеться благодійний аукціон. Кошти, вилучені від продажу ексклюзивних фотоплакатів, будуть передані на підтримку захисників Вітчизни.

ГАСТРОЛІ

Найвідданіша публіка

Кожен приїзд Академічного ансамблю пісні і танцю Державної прикордонної служби України до Чернігівського прикордонного загону – це свято. Проте недавній концерт артистів був особливим, адже зміг дещо розрядити напружену обстановку в підрозділах на українсько-російському рубежі.

Олександр ДУДКО

Артисти відомого ансамблю привезли гуманітарний вантаж енергії та гарного настрою своїм

колегам як стаціонарних підрозділів, так і мотоманевреної групи Північного регіонального управління, які вже другий місяць перебувають у польових умовах, виконуючи завдання з охорони

державного кордону України. Незважаючи на те, що майданчиком для виступів були не сцени столичних концерт-залів, і глядач, і артист отримали неабияке натхнення та задоволення.

Перший концерт відбувся, як-то кажуть, прямо з коліс. Не встигли артисти приїхати до села Гірськ Щорського району, як одразу направилися до місцевого клубу. Буквально за кільканадцять хвилин до початку концерту золотим рукам технічного персоналу ансамблю вдалося забезпечити енергією необхідне обладнання. Коли розпочався концерт – залунала українська мелодія, номери програми змінювалися один за одним наче за велінням чарівної палички і ніхто вже не звертав увагу на те, що в залі холодно та сиро.

Протягом усього концерту артистів вітали теплими оплесками та світлими усмішками на обличчях прикордонники відділу прикордонної служби типу С Північного регіонального управління та місцеві жителі. На прощання з Гірськом артисти мали нагоду скуштувати солдатської каші та борщу.

Наступного ранку артисти вирушили в розташування мотоманевреної групи

Північного регіонального управління. Години вистачило на підготовку до концерту і у запланований час артисти зібрали оплесків не менше, ніж у селі Гірськ. Особливо бурхливо глядачі зустрічали пісні у виконанні заслуженої артистки України Олени Лукашової, яка цими днями відзначила свій ювілей, хореографічні номери у виконанні лауреата Всеукраїнського конкурсу ім. П. Вірського – балету ансамблю. Взагалі жоден із учасників концерту не залишився без своїх оплесків, а на сцені, як завжди, виблискував дотепністю та енергією начальник ансамблю – заслужений працівник культури України полковник Василь Неграй.

Промовляючи «До побажання» улюбленому Ансамблю пісні і танцю Державної прикордонної служби України, прикордонники-чернігівці вже з нетерпінням чекають на наступну зустріч.

МОЛИТВА З ВАТИКАНУ

«Просимо тебе, Господи, переможи цю смерть»

Папа Римський під час традиційної пасхальної проповіді *Urbi et Orbi* («Місту і Світу») в Ватикані закликав молитися за мир в Україні. Понтифік звернувся до Господа з проханням запобігти насильству в нашій країні й допомогти у встановленні єдності та діалогу.

Олена ТАЩИЛНА

«Осія і надихни зусилля у встановленні миру в Україні. Нехай всі зацікавлені сторони за підтримки міжнародного співтовариства скористаються кожним випадком, щоб запобігти насильству і будувати майбутнє в Україні в дусі єдності та діалогу. Щоб вони як брати могли говорити «Христос Воскрес» разом. Просимо тебе, Господи,

переможи цю смерть», – сказав Франциск, звертаючись до віруючих на площі Святого Петра.

Крім того, Папа Римський під час великодньої Вігилії в соборі Святого Петра здійснив обряд хрещення десяти осіб, серед яких – уродженці Італії, Сенегалу, Лівану, Франції, Білорусі та В'єтнаму. Молодшому з хрещених – сім років, а самому дорослому – 58. Під час Всенічної понтифік закликав духовенство й протестантських католиків згадати, як вони вперше знайшли віру.

ТРЕНД ТИЖНЯ

Мода на синьо-жовте

Найпопулярнішими писанками цього року стали викрашені у синьо-жовтий колір. Мода на ці кольори стає дедалі популярнішою. Тисячі глядачів матчу «Динамо-Шахтар» влаштували грандіозне модульне шоу, виклавши на трибуні тризуб на синьо-жовтому фоні. В Запоріжжі, Харкові та інших містах, у кольори неба і сонця підфарбовували дерева. Це вже не кажучи про численні акції, як-то флеш-моби, автопробіги з українськими прапорами. Що ж, мода хороша і треба бути у тренді синьо-жовтого настрою.

ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ!

Колектив управління кадрів Адміністрації Державної прикордонної служби України щиро та сердечно вітає головного спеціаліста відділу добору, розстановки та проходження служби офіцерського складу управління кадрів держслужбовця **ПАПУШУ Миколу Петровича** з 65-річним ювілеєм! Бажаємо козацького здоров'я, родинного благополуччя та добробуту, людської шани й поваги! Нехай Ваш життєвий і професійний досвід ще довгі роки служитиме на благо Батьківщини!
*Хай здоров'я, радість і достаток
Сиплються немов вишневі світи,
Хай малює доля з буднів свято
І дарує Вам багато славних літ!*

Персонал ВПС "Краснодон" Луганського прикордонного загону щиро вітає свого керівника – майора **МАРЦІНКЕВИЧА Сергія Васильовича** з Днем народження! Зичимо міцного здоров'я на довгі роки, гарного настрою, сімейного тепла та затишку! Щоб Ви завжди відчували надійну підтримку рідних і друзів, а серце зігрівало тепло людської вдячності за всі добрі справи, зроблені Вами!
*Хай ладиться скрізь: на роботі, в родині,
Щоб радісний настрій у серці не згас,
Все світле і гарне, що треба людині,
Нехай неодмінно буде у Вас!
Хай щастя приходить і летить рікою,
Хай горе обходить завжди стороною,
Хай доля дарує Вам довгі літа,
А в серці завжди хай живе доброта!*

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Закликаємо громадськість, всіх ветеранів-прикордонників та небайдужих громадян фінансово підтримати захисників державних рубежів України.

Гроші будуть використані на вирішення нагальних питань посилення охорони кордону та соціально-побутових проблем членів сімей прикордонників, які вимушено переїхали з Криму. Рішення щодо витрачання цих коштів будуть прийматися колегіально за участю керівництва служби та громадськості. Уся інформація про використання благодійних коштів висвітлюватиметься на сайті Держприкордонслужби та в ЗМІ.

Бажаючі фінансово підтримати прикордонників можуть перерахувати кошти на рахунок в/ч 1498 (Окрема комендатура охорони і забезпечення Державної прикордонної служби України); 02121, м. Київ, вулиця Світла, 6; р/р: 31250303108834; банк ГУ ДКСУ в м. Києві; ЄДРПОУ: 14321955; МФО: 820019; Свідоцтво платника ПДВ № 100100460; ІПН: 143219526586.

Станом на 23.04.2014 року надійшло **2 613 084,14 грн.**
На даний момент кошти не розподілялися.

НА ЗЛОБУ ДНЯ

На кордоні України:

- відмовлено у пропуску в Україну понад 14 тисячам громадян РФ;
- виявлено майже 170 росіян, причетних до екстремістської діяльності;
- більш як сотні громадян РФ заборонено в'їзд в Україну на тривалий термін.

СЛУЖБА РОЗШУКУ ДІТЕЙ
Магнолії-ТВ

Владислав Суржко
Новокаховський район Херсонської області.
Допоможіть знайти 15-річного Владислава Суржка! 18 квітня 2014 року хлопець пішов з Новокаховської школи-інтернату, та більше його не бачили.

Тришки дитини: виглядає на 15-16 років, 175-180 см на зріст, середньої статури.
Одяг: сіра футболка, сіро-жовті джинси, чорні кросівки.
Тришки: не вимовляє літеру «р».

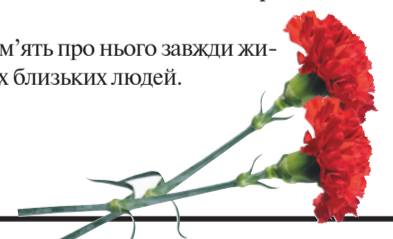
0-800-50-14-14
дзвінки зі стаціонарних телефонів БЕЗКОШТОВНО!
www.detipoisk.com

ПАМ'ЯТІ ТОВАРИША

Колегія та весь персонал Західного регіонального управління, Рада ветеранських організацій регіонального управління висловлюють щирі співчуття рідним і близьким з приводу передчасної смерті заступника начальника штабу – начальника відділу прикордонної служби Західного регіонального управління Державної прикордонної служби України полковника **КОШОНЬКА Аркадія Васильовича**.

Добра пам'ять про нього завжди житиме в серцях близьких людей.

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

**ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ**
Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Олег БОЙКО
Заступник
головного редактора
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ
Черговий
по номеру
Максим СІБУРОВ

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15
Програму телебачення та сканворд надано ТОВ «Мега-Поліграф»
Замовлення: 34872
Наклад: 7200 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net

Видається
з липня 1943 року